

Sygn. akt II W 601/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Wojciech Langer**

Protokolant: **Katarzyna Lorek**

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2021 roku

sprawy **K. F.**

syna H. i L. z domu G.

urodzonego (...) w N.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 21 maja 2019 roku około godz. 12.10. w N. kierując samochodem marki H. (...) o nr rej. (...) po wykonanym manewrze cofania z parkingu samochodowego mieszczącym się przy budynku nr (...) na lewy pas ruchu ul. (...), którym to pasem ruchu kontynuował jazdę w kierunku przeciwnym do kierunku jazdy;

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy prawo o ruchu drogowym

2. w tym samym miejscu i krótkim odstępie czasu kierując samochodem marki H. (...) o nr rej. (...) nie stosował się do znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”, po czym wjeżdżając na pas ruchu przed prawidłowo jadącego kierującego pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...) wymusił na nim pierwszeństwo przejazdu zmuszając do gwałtownego hamowania celem uniknięcia zderzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w., art. 86 § 1 k.w.

3. w tym samym miejscu i krótkim odstępie czasu zatrzymał samochód marki H. (...) o nr rej. (...) na pasie ruchu ul. (...), po czym wysiadł z niego udając się do stojącego za nim kierującego pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...), czym tamował i utrudniał ruch na drodze publicznej;

tj. o wykroczenie z art. 90 k.w.

4. w dniu 21 maja 2019 roku około godz. 12.11. w N. na Rondzie (...) kierując pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru omijania stojącego pojazdu marki D. marki D. (...) o nr rej. (...), którego kierujący dążył do uniemożliwienia mu dalszej jazdy, doprowadził do zderzenia bocznego, po czym odjechał z miejsca kolizji drogowej w kierunku ul. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

I. uznaje obwinionego K. F. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących odpowiednio wykroczenia z art. 97 kw, art. 92 § 1 kw i art. 86 § 1 kw, art. 90 kw, art. 86 § 1 kw i za to na mocy art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 4.000 (cztery tysiące) złotych;

II. na zasadzie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 617 kpk i art. 119 kpw zasądza od obwinionego K. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych;

III. na zasadzie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego K. F. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. D. (1) kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt II W 601/20

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 stycznia 2021 r.

K. F. został obwinionego o to, że:

5. w dniu 21 maja 2019 roku około godz. 12.10. w N. kierując samochodem marki H. (...) o nr rej. (...) po wykonanym manewrze cofania z parkingu samochodowego mieszczącym się przy budynku nr (...) na lewy pas ruchu ul. (...), którym to pasem ruchu kontynuował jazdę w kierunku przeciwnym do kierunku jazdy - tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy prawo o ruchu drogowym

6. w tym samym miejscu i krótkim odstępie czasu kierując samochodem marki H. (...) o nr rej. (...) nie stosował się do znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”, po czym wjeżdżając na pas ruchu przed prawidłowo jadącego kierującego pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...) wymusił na nim pierwszeństwo przejazdu zmuszając do gwałtownego hamowania celem uniknięcia zderzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym - tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w., art. 86 § 1 k.w.

7. w tym samym miejscu i krótkim odstępie czasu zatrzymał samochód marki H. (...) o nr rej. (...) na pasie ruchu ul. (...), po czym wysiadł z niego udając się do stojącego za nim kierującego pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...), czym tamował i utrudniał ruch na drodze publicznej - tj. o wykroczenie z art. 90 k.w.

8. w dniu 21 maja 2019 roku około godz. 12.11. w N. na Rondzie (...) kierując pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru omijania stojącego pojazdu marki D. marki D. (...) o nr rej. (...), którego kierujący dążył do uniemożliwienia mu dalszej jazdy, doprowadził do zderzenia bocznego, po czym odjechał z miejsca kolizji drogowej w kierunku ul. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym - tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 maja 2019 r. około godz. 12:10 w N. na ul. (...) obwiniony K. F. kierując pojazdem m-ki H. (...) o nr rej. (...) po wykonaniu manewru cofania z posesji nr (...) wjechał na lewy pas ruchu ul. (...). Wskazany pasem ruchu następnie kontynuował jazdę w kierunku przeciwnym do kierunku jazdy. W dalszej kolejności, obwiniony przejechał przez powierzchnie wyłączoną z ruchu (oznaczoną znakiem poziomym P-21 „powierzchnia wyłączona”), wjeżdżając na pas ruchu bezpośrednio przed kierującego pojazdem m-ki D. (...) o nr rej. (...) K. D. (1). Tym sposobem obwiniony wymusił na w/w pierwszeństwo przejazdu, zmusił bowiem kierującego pojazdem m-ki M. do zatrzymania się, celem uniknięcia zdarzenia drogowego, jak również do użycia klaksonu. K. F. natomiast w reakcji za użycie klaksonu przez K. D. zatrzymał samochód, wysiadł z niego, a następnie podszedł do samochodu m-ki M., gdzie przez otwarte przednie okno pojazdu uderzył rękami po twarzy i głowie K. D. (1).

Dowód: notatka urzędowa - k. 3, protokół oględzin miejsca - k. 4, protokół oględzin pojazdu m-ki H. (...) - k. 5, protokół oględzin pojazdu marki m-ki M. - k. 6, materiał poglądowy - k. 7-17, karta informacyjna leczenia ambulatoryjnego K. D. (1) - k. 30, protokoły zatrzymania rzeczy, płyty CD - k. 32-43, zeznania K. D. (1) - k. 54-55 156 na odwołanie-157, zeznania J. D. - k. 61-62, zeznania A. P. - k. 63-64, zeznania M. L. k. 65-66, częściowe wyjaśnienia K. F. - k. 104, zapisy monitoringu - k. 32-43, 152

Następnie, K. F. wsiadł do swojego pojazdu m-ki H. i udał się w kierunku ronda (...). F. G. w N.. Za w/w ruszył kierujący pojazdem m-ki M. K. D. (1). Wjeżdżając na wskazane rondo – K. D. wyprzedził pojazd obwinionego i dążąc do uniemożliwienia mu dalszej jazdy zjechał mu drogę, a następnie wysiadł z pojazdu i okazując w/w legitymację służbową funkcjonariusza Policji – polecił mu zjechać na pobocze, równocześnie informując go, że wezwał patrol Policji. W odpowiedzi na powyższe, kierujący samochodem m-ki H. zwrócił się do K. D. słowami „spierdalaj”, a następnie oddalając się z powyżej wskazanego miejsca, doprowadził do zderzenia bocznego z samochodem pokrzywdzonego, po czym odjechał z miejsca kolizji w kierunku ulicy (...), a następnie w kierunku Ł., gdzie w konsekwencji został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji KP w Ł..

Dowód: notatka urzędowa - k. 3, protokół oględzin miejsca - k. 4, protokół oględzin pojazdu m-ki H. (...) - k. 5, protokół oględzin pojazdu marki m-ki M. - k. 6, materiał poglądowy - k. 7-17, karta informacyjna leczenia ambulatoryjnego K. D. (1) - k. 30, protokoły zatrzymania rzeczy, płyty CD - k. 32-43, zeznania K. D. (1) – k. 54-55 156 na odwołanie-157, zeznania J. D. – k. 61-62, zeznania A. P. – k. 63-64, zeznania M. L. k. 65-66, częściowe wyjaśnienia K. F. – k. 104, zapisy monitoringu - k. 32-43, 152

K. F. jest żonaty, posiada jedno dziecko. Prowadzi własną działalność gospodarczą F. B. w N.. Widnieje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (31 wpisów).

Dowód: dane o obwinionym – k. 104, informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego -k. 108-109

Słuchany w toku czynności wyjaśniających obwiniony przyznał się do pierwszego przedstawionemu mu zarzutu, natomiast odnośnie drugiego zarzutu – przyznał się do popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., dotyczącego nie stosowania się do znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”. Odnośnie pozostałych zarzucanych mu czynów, obwiniony nie przyznał się do ich popełnienia.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego - k. 104

K. F. prawidłowo wezwany nie stawiał się na rozprawę w dniu 26 stycznia 2021 r. Sąd zaś na zasadzie art. 71 § 4 k.p.w. postanowił prowadzić rozprawę zaocznie, albowiem obwiniony nie usprawiedliwił swojej nieobecności i nie wniósł o odroczenie rozprawy.

Poczynając ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd opierał się w głównej mierze na relacjach pokrzywdzonego K. D. (1) oceniając je jako wiarygodne. Przedstawiona przez w/w wersja zdarzenia z dnia 21 maja 2019 roku jest logiczna, konsekwentna i przekonująca. W swoich zeznaniach opisał on postawę i zachowanie obwinionego z dokładnością właściwą dla zdarzeń o gwałtownym przebiegu. Wypowiedzi pokrzywdzonego miały charakter wyważony, bez intensyfikowania przemocy i agresji ze strony obwinionego. W ocenie Sądu, za obiektywizmem pokrzywdzonego przemawia także okoliczność, że jego relacje nie ewoluowały na różnych etapach postępowania. Mocy i wartości dowodowej zeznań ww. nie jest przy tym w stanie podważyć ta okoliczność, że jest on, z racji swego pokrzywdzenia, w istocie rzeczy zapewne (w jakimś, mniejszym lub większym, stopniu) zainteresowany w korzystnym dla siebie rozstrzygnięciu sprawy i uzyskaniu wyroku uznającego winę obwinionego. Oceniając jednakże zeznania analizowanego świadka w kontekście całokształtu relacjonowanych przezeń okoliczności, jak i na tle innych dowodów przekonał on Sąd o swej wiarygodności. Jest to uzasadnione tym bardziej, że zaprezentowana przez niego wersja zdarzeń została potwierdzona przez słuchanych w sprawie świadków – chociażby J. D., która była naocznym świadkiem zdarzenia. Depozycję wskazanego świadka całkowicie potwierdzają wersję zaprezentowaną przez K. D. (1) odnośnie kolejnych zachowań obwinionego K. F., jak również jego nieadekwatnej reakcji na zaistniałą sytuację czy wreszcie powodu dla którego oskarżyciel posiłkowy postanowił ruszyć za kierowcą pojazdu m-ki H. celem zatrzymania w/w.

Co istotne, zaprezentowany przez w/w przebieg zdarzeń jest całkowicie koherentny z nagraniem monitoringu odnośnie zdarzeń mających miejsce na ul. (...) w N.. W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie budziło

żadnych wątpliwości, iż kluczowym dowodem jest właśnie nagranie monitoringu z Galerii (...), jak również z nagranie monitoringu z budynku usytuowanego naprzeciwko Galerii (...) na ul. (...) w N., który to monitoring obejmował miejsce zdarzenia, jak również wyjazd z rzeczzonego parkingu. Przystępując do oceny tego dowodu należy dostrzec, iż żadna ze stron tego procesu nie podważała autentyczności zawartych na przedmiotowym nośniku danych. Tym samym trzeba ocenić, iż dowód ten jest dowodem pewnym i dotyczy znacznej większości ustaleń faktycznych przydatnych do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Mianowicie na tym nagraniu widać jak samochód kierowany przez obwinionego K. F. wyjeżdża tyłem na ulicę (...), a następnie wjeżdża na lewy pas ruchu ul. (...), którym to pasem ruchu kontynuował jazdę w kierunku przeciwnym do kierunku jazdy, a nadto nie stosował się do znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona” poprzez wjechanie na pas ruchu przed prawidłowo jadącego kierującego pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...). Tym samym, obwiniony wymusił na nim pierwszeństwo przejazdu zmuszając do gwałtownego hamowania celem uniknięcia zderzenia. Nadto, przedmiotowe nagranie w sposób jasny obrazuje, dalsze zachowanie obwinionego K. F., a mianowicie fakt zatrzymania przez niego pojazdu na pasie ruchu ul. (...), wyjścia z samochodu i udania się do stojącego za nim kierującego pojazdem marki D., a w konsekwencji zadania w/w ciosów (co jest jednakże przedmiotem odrębnego postępowania). W związku z powyższym, Sąd Rejonowy uznał przedmiotowy dowód za wiarygodny i na jego podstawie poczynił decydujące ustalenia faktyczne w tym procesie.

W konfrontacji zaś z powyższymi zeznaniami Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego K. F. tylko w części za wiarygodne, tj. w tej, w której są one zgodne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego odnośnie tego, że 21 maja 2019 roku około godz. 12.10. w N. kierując samochodem marki H. (...) o nr rej. (...) po wykonanym manewrze cofania z parkingu samochodowego mieszczącym się przy budynku nr (...) na lewy pas ruchu ul. (...), którym to pasem ruchu kontynuował jazdę w kierunku przeciwnym do kierunku jazdy, jak również że nie zastosował się do znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”. W tym bowiem zakresie brak jest podstaw do kwestionowania prawdziwości wyjaśnień obwinionego, z tym że należy zaznaczyć, że wyjaśnienia obwinionego ograniczyły się jedynie do przyznania się do popełnienia wskazanych powyżej czynów. Odnośnie pozostałych przedstawionych K. F. zarzutów w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd odmówił wyjaśnieniom w/w waloru wiarygodności, jednakże nie sposób się szerzej do nich odnieść, albowiem i w tym zakresie ograniczyły się one do nieprzyznania się do ich popełnienia.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadków: A. P. i M. L. gdyż są one spójne, logiczne i przy tym wzajemnie ze sobą korelują. Świadkowie ci jako funkcjonariusze Policji, emocjonalnie nie byli zaangażowani w sprawę, są świadkami obiektywnym, nie mającym żadnego interesu w przedstawianiu faktów w sposób odmienny niż miały one w rzeczywistości przebieg, a przez to w pełni wiarygodnymi.

Za w pełni wiarygodny materiał dowodowy Sąd uznał ujawnione i zaliczone w poczet dowodów dokumenty w postaci notatek urzędowych, protokołów oględzin miejsca, pojazdów, karta informacyjna leczenia ambulatoryjnego K. D. (1) czy wreszcie karty karnej. Ich autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe osoby, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie. Wiarygodność wskazanych dokumentów nie była również kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu

Mając powyższe na uwadze Sąd zważył co następuje:

W art. 97 k.w. ustawodawca stypizował czyn zabroniony polegający na wykraczaniu przeciwko innym przepisom regulującym bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Dyspozycja tego przepisu ma charakter typowo blankietowy, tzn. że dopełnienia znamion wykroczenia należy szukać w innych aktach prawnych określających zachowania godzące w bezpieczeństwo lub porządek ruchu. W sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania a dotyczącej czynu określonego w pkt I wniosku o ukaranie będzie to art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy prawo o ruchu drogowym, który to przepis określa podstawową zasadę ruchu drogowego, a mianowicie zasadę ruchu prawostronnego. Z zasady ruchu prawostronnego wynikają bowiem określone obowiązki, a mianowicie kierujący pojazdem, korzystając z drogi dwujezdniowej, jest obowiązany jechać po prawej jezdni. Nie dotyczy to jezdni przeznaczonej do dojazdu do nieruchomości położonej przy drodze (art. 16 ust. 2 p.r.d.). Zatem niewątpliwym jest, że obwiniony K. F. po

wykonanym manewrze cofania z parkingu samochodowego mieszczącym się przy budynku nr (...) na lewy pas ruchu ul. (...), którym to pasem ruchu kontynuował jazdę w kierunku przeciwnym do kierunku jazdy – naruszył wskazaną powyżej zasadę.

Idąc dalej, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, w dniu 21 maja 2019 roku około godz. 12.10. w N. obwiniony kierując samochodem marki H. (...) o nr rej. (...) nie stosował się do znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”, po czym wjeżdżając na pas ruchu przed prawidłowo jadącego kierującego pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...) wymusił na nim pierwszeństwo przejazdu zmuszając do gwałtownego hamowania celem uniknięcia zderzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Tym samym popełniony przez obwinionego K. F. czyn wypełnia znamiona określone w z art. 92 § 1 k.w., art. 86 § 1 k.w. Czyn obwinionego godzi w dobro jakim jest porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym, jest zatem społecznie szkodliwy. Zgodnie z art. 86 § 1 k.w. kto nie zachowując należytej ostrożności powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym podlega grzywnie. Aby danej osobie postawić zarzut naruszenia tego przepisu musi po pierwsze zająć okoliczność niezachowania należytej ostrożności, a po drugie musi nastąpić skutek w postaci powstania sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, przy czym między niezachowaniem ostrożności, a skutkiem w postaci powstania niebezpieczeństwa musi zachodzić związek przyczynowy. Takie unormowanie nakłada na wszystkich uczestników ruchu obowiązek takiego zachowania się, które jeśli nie wyeliminuje, to przynajmniej zminimalizuje skutki powstania zagrożenia bezpieczeństwa. Przez należyłą ostrożność należy rozumieć podjęcie takich czynności, jakie zwykle w danej sytuacji przeciętny człowiek – tzw. modelowy uczestnik ruchu powinien przedsięwziąć. Czynności te zaś skonkretyzowane są z jednej strony przez reguły zawarte w przepisach określających zasady ruchu pojazdów, będzie to przede wszystkim ustawa prawo o ruchu drogowym, z drugiej zaś strony określają je reguły nie skodyfikowane w sposób szczególny, a wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu i które mają zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu. Wskazaniem w zarzucie działaniem obwiniony spowodował niewątpliwie zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i naruszył ogólną zasadą zachowania się na drodze w sposób bezpieczny, wyrażoną w art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie bowiem z tym przepisem uczestnik ruchu obowiązany jest zachować ostrożność i unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego.

Podobnie należy oceniać zachowanie obwinionego opisane w pkt IV wniosku o ukaranie. I w tym bowiem przypadku obwiniony podczas wykonywania manewru omijania stojącego pojazdu marki D. (...) o nr rej. (...), którego kierujący dążył do uniemożliwienia mu dalszej jazdy, doprowadził do zderzenia bocznego, po czym odjechał z miejsca kolizji drogowej w kierunku ul. (...), czym niewątpliwie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym (art. 86 § 1 k.w.).

Wracając natomiast do czynu zarzuconemu obwinionemu w pkt III wniosku o ukaranie – w/w obwiniony zatrzymując samochód marki H. (...) o nr rej. (...) na pasie ruchu ul. (...), wysiadając z niego i udając się do stojącego za nim kierującego pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...) niewątpliwie tamował i utrudniał ruch na drodze publicznej. Zatem i to jego zachowanie wypełniło znamiona wykroczenia - tym razem z art. 90 k.w. Strona przedmiotowa bowiem wskazanego czynu obejmuje zachowanie sprawcy polegające na tamowaniu lub utrudnianiu ruchu na drodze publicznej lub w strefie zamieszkania, co prowadzi do zagrożenia bezpieczeństwu w ruchu.

W konsekwencji należy stwierdzić, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności K. F. za powyżej wskazane wykroczenia. Zgodnie z art. 6 § 1 Kodeksu wykroczeń wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. Zaznaczyć należy, że obwiniony zgodnie z tym, co ustalono w toku postępowania przed Sądem, popełnił zarzucany mu czyn umyślnie. Obwiniony wypełnił ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Ma ku temu wymagany prawem wiek. Jednocześnie brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania mu winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych.

Rozważając kwestię rodzaju i wysokości kary za przypisany obwinionemu czyn Sąd zdecydował się wymierzyć K. F. karę grzywny w kwocie czterech tysięcy złotych. Sąd w ustalaniu jej rozmiaru kierował się dyrektywami wymiaru kary wymienionymi w art. 33 k.w. oraz wskazaniem zawartym w art. 24 § 3 k.w. W rezultacie wymierzona obwinionemu kara jest zdaniem Sądu proporcjonalna do stopnia jego winy oraz społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu, grzywna ustalona na takim poziomie może spełnić również cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy wykroczenia, w szczególności poprzez swój materialny wymiar, a nadto cele prewencji ogólnej w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta, poprzez obciążenie budżetu domowego, wymusi na obwinionym konieczność konstruktywnego zastanowienia się nad swoim postępowaniem, uzmysłowi mu, jakie przepisy prawa zostały naruszone, co będzie też dla niego nauką na przyszłość i wymusi na nim konieczność należytego przestrzegania zasad ruchu drogowego. Orzeczona wobec obwinionego grzywna przypomni także innym uczestnikom ruchu, o obowiązku zachowania szczególnej ostrożności w momencie wyjeżdżania z drogi podporządkowanej na drogę z pierwszeństwem przejazdu, będzie dla nich sygnałem, że na takie zachowania ze strony organów i instytucji państwowych przyzwolenia nie ma. Sąd uznał, że grzywna w wysokości 4000 zł w żadnym wypadku nie przekracza możliwości zarobkowych i majątkowych obwinionego, który prowadzi własną działalność gospodarczą. Niemniej jednak, poprzez swój materialny wymiar winna spełnić swoje cele i zmusi obwinionego co najmniej do zastanowienia się nad swoim dotychczasowym postępowaniem oraz do wyciągnięcia z tego wniosków na przyszłość. Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze także to, że każda kara nie jest wymierzana po to tylko, żeby była wymierzona, ale dlatego, że ma ona do spełnienia określone cele. Zachowaniom zaś antyspołecznym (a takim zachowaniem jest każde wykroczenie) mogą przeciwdziałać jedynie kary, które są odczuwane przez sprawców jako bolesne i przykre, a nie jakiegokolwiek kary.

O kosztach postępowania orzeczono jak w punkcie II wyroku na podstawie przepisów tam powołanych, a stanowi je kwota 450 zł z tytułu kosztów postępowania. Na zasadzie natomiast art. 119 § 1 k.p.w. Sąd zasądził od obwinionego K. F. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. D. (1) kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.